

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΩΛ ΝΙΒΟΥΑ:
ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Οἱ ἀσυνείδητοι ἀρριβίστες πού ἐπωφελοῦνται ἀπό τίς ἀνωμαλίες τῶν πολέμων καί τῶν μεταπολεμικῶν καταστάσεων γιά νά πλουτίσουν, πού ἀδιαφοροῦν γιά τὰ πάντα καί παραμερίζουν κάθε ἐμπόδιο ἀγοράζοντας συνειδήσεις, πού μετροῦν κάθε τι μέ τὸ χρῆμα καί δέν ὑποπτεύονται κἄν πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν πουλιοῦνται, οἱ μεγαλοπατεῶνες νεόπλουτοι τοῦ τύπου Πάντροβιτς, ὅπως τὸν δίνει ὁ Νιβουά στήν κωμωδία του τὰ Καινούργια.

γιά Ἀφεντικά, εἶναι τὰ μοιραῖα γεννήματα κάθε μεταπολεμικῆς ἐποχῆς.

Τὸ ἴδιο κι' οἱ ὑπηρετές σᾶν τὸν Τρικουντάρ πού κλέβουν τ' ἀφεντικά τους. ἐκμεταλλεύονται τοὺς φτωχότερους τους κι' ὅταν πλουτίσουν γίνονται ἀφεντάδες σκληροὶ καί μίζεροι.

Οὔτε ἔχουν καμμιά πρωτοτυπία στή σύλληψή τους οἱ μεγαλοαστοὶ σᾶν τὸν Ντυράν καί τὴν Ὑβόννη τὴ γυναῖκα του, πού δέν μποροῦν νά παλαίψουν μέ τὰ σκληρὰ κύματα τῆς πολεμικῆς ζωῆς καί ναυαγισμένοι καταφεύγουν στό πιό ταπεινὸ λιμάνι. Κι' οἱ ἀριστοκράτες σᾶν τὸν Μαρκήσιο Ντ' Ὁμπαντόν πού «τάχουν χάσει ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τιμὴ» καί κάνουν μιάν ὀποιαδήποτε ἀξιοπρεπή δουλειά πού τοὺς ἐπιτρέπει νά ζοῦν, εἶναι γνωστοὶ θεατρικοὶ τύποι, ἢ ἀδυναμία τῶν σατυρικῶν καί τῶν κωμωδιογράφων ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Καί δέν θά μπορούσε νά πεῖ κανεὶς πῶς ὁ συγγραφέας τῆς κωμωδίας πού ἀνέβασε ὁ θίασος τοῦ Κεντρικοῦ, τοὺς ἔχει δεῖ ἀπὸ καμμιά ἰδιαίτερη πλευρά, πῶς τοὺς ἔχει φωτίσει μέ καινούργιο φῶς.

Ἀντίθετα—κι' ἐδῶ εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ κ. Νιβουά κι' ὅλων τῶν συναδέλφων του τῆς ἰδίας ὀλκῆς—ἔχει πάρει αὐτοὺς τοὺς τόσο γνωστούς τοὺς κλασσικοὺς θά ἔλεγα τύπους καί ἀντὶ νά τοὺς ὑψώσει σὲ χαρακτήρες κωμωδίας

ἠθῶν, σὲ ζωντανοὺς σημερινοὺς ἄνθρώπους πού νά μποροῦν νά ὑποβάλλουν τὸ δίδαγμα πού εἶναι κι' ἡ πρόθεση τοῦ συγγραφέα καί νά ἐξαγνίσουν τὴν ἠθικὴ γελοιοποιώντας τὴν, τοὺς μεταβάλλει σὲ ἀνδρείκελλα πού μόνον ἡ ἐπικαιρότητα κι' ἡ καθημερινὴ ἐπαφὴ μέ τὰ πρότυπά τους, κάνει τοὺς θεατῆς νά γελοιοῦνται καί νά τὰ πέρνουν καμμιά φορὰ γιά πραγματικοὺς θεατρικοὺς χαρακτήρες.

Στὴν περίπτωση δὲ τῶν Καινούργιων Ἀφεντικῶν ἀναρωτιέται κανεὶς πῶς ὁ συγγραφέας του πού εἶναι ἔμπειρος τῆς τεχνικῆς τοῦλάχιστον τοῦ θεάτρου, πέφτει σὲ λάθη ὅπως τὸ ξεσκέπασμα τῶν χαρακτήρων ἀπὸ τὴν πρώτη πράξη ἔτσι πού ἡ δεύτερη κι' ἡ τρίτη προπάντων ἢ τρίτη πράξη νά μὴν κρατοῦν οὔτε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ καί πῶς ὁ κ. Νιβουά πού ἔχει γράψει τόσα ἔργα τοῦ σαλονιοῦ δέν ξέρει πῶς οἱ ὑπηρετές τῶν μεγάλων σπιτιῶν καί πολὺ περισσότερο τῶν Πύργων ἔχουν ἄψογους τρόπους, τίς περισσότερες φορές καλύτερους ἀπὸ τοὺς κυρίους τους καί μᾶς δίνει ἓναν Τρικουντάρ χυδαῖο πού δέν ξέρει νά μιλήσει οὔτε κἄν νά σταθεῖ.

Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα θά μπορούσαν νά εἶταν λιγώτερο καταφανῆ ἂν ὁ θίασος τοῦ κ. Β. Λογοθετίδη εἶχε κάποιον σκηνοθέτη (δέν εἴμαστε τόσο ἀπαιτητικοὶ ὥστε νά ζητᾶμε ἓνα πραγματικὸ σκηνοθέτη πού θά μεταγράφε το ἔργο στή γλῶσσα τῆς σκηνῆς, πού θά μετατρέπε τὸ κείμενο τοῦ συγγραφέα σὲ θεατρικὴ παράσταση), ἀλλὰ ἓναν ἄνθρωπο πού θάδινε στό σύνολο μιὰ κατεύθυνση, μιὰ ὁμοιομορφία στό παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν, ἓνα

ρυθμὸ, ἓναν ὀποιοδήποτε ρυθμὸ στήν παράσταση.

Ἐναν ἄνθρωπο πού θά μπορούσε νά κάνει τὸ καλύτερο μέ τὸ ὑλικὸ πού διαθέτει ὁ θίασος τοῦ Κεντρικοῦ.

Γιατὶ—κι' αὐτὸ πρέπει νά τὸ ξέρει ὁ κ. Β. Λογοθετίδης—ἡ παράσταση ἀνεξαιρέτα ἀπὸ τὸ ἔργο καλὸ ἢ κακό, ἢ θεατρικὴ παράσταση εἶναι μιὰ ξεχωριστὴ καλλιτεχνικὴ δημιουργία.